

Full diocesà

23 d'agost del 2026

La Mare de Déu de Guadalupe

La devoció a la Mare de Déu de Guadalupe d'Extremadura és una de les més antigues i influents de la península. El seu origen es remunta, segons la tradició, al segle XIII, quan un pastor anomenat Gil Cordero va trobar una imatge de la Verge Maria amagada a la serra de Las Villuercas (Càceres). Arran d'aquell descobriment, el rei Alfons XI va promoure la construcció del santuari després d'atribuir a la intercessió de Maria Santíssima la victòria a la batalla del Salado (1340). La relació amb la Mare de Déu de Guadalupe de Mèxic és molt estreta. Quan, segons la tradició, s'aparegué a sant Joan Diego (1531), el nom de Guadalupe ja era universalment conegut gràcies al famós monestir extremeny. Per això, la tradició sosté que la mateixa Verge Maria es va identificar amb aquest nom, unint espiritualment el gran santuari extremeny amb el nou centre marià del continent americà.

Enguany, el Reial Monestir de Santa Maria de Guadalupe celebrarà un nou Any Jubilar Guadalupec, concedit per la Santa Seu. Començarà el 30 d'agost del 2026, amb l'obertura solemne de la Porta Santa, i s'allargarà fins al 8 de setembre del 2027, festivitat de la Nostra Senyora de Guadalupe. Aquest jubileu se celebra únicament quan la festa litúrgica del 6 de setembre s'escau en diumenge, circumstància que permet als pelegrins d'obtenir les indulgències pròpies de l'Any Sant.

«Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell. Glòria a ell per sempre, amén»

Diumenge XXI durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David: quan ell haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat, ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare.»

(22,19-23)

Salm responsorial

El vostre amor perdura sempre. Acabeu la vostra obra, Senyor.

[137]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que en són d'incomprensibles els seus judicis i d'impenetrables els seus camins! Qui pot conèixer el pensament del Senyor? Qui l'ha assessorat com a conseller? Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell. Glòria a ell per sempre, amén.

(11,33-36)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà, preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?» Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista; altres, que és Elies; altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes.» Ell els diu: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu.» Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del reialme de la mort no li podran resistir. Et donaré les claus del regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat

al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel.» Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.

(16,13-20)

«Jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del reialme de la mort no li podran resistir. Et donaré les claus del Regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel»

«Coneix-te a tu mateix»

Andrey Castrillón, prev.

Al temple de Delfos, una antiga inscripció grega desafiava els viatgers amb una sentència interpel·ladora: «Coneix-te a tu mateix.» Segles més tard, a Cesarea de Felip, Jesús llança una pregunta que ressona amb la mateixa força interior: «Qui diu la gent que soc jo?» Jesús, però, sap perfectament qui és. La seva pregunta vol conduir els deixebles cap a una descoberta molt més gran.

Pere fa el gran salt i respon des del cor: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu.» En aquell mateix instant, rep de Jesús una revelació inesperada: «Tu ets Pere.» Quan reconeix la identitat de Crist, també descobreix la seva. L'evangelí ens mostra que aquestes dues preguntes avancen sempre juntes. Ningú no arriba a conèixer del tot Jesús sense entrar en la veritat del propi cor, i ningú no acaba de comprendre qui és ell mateix sense deixar-se il·luminar per la mirada del Senyor.

També nosaltres sentim moltes veus que pretenen explicar-nos qui som. Les opinions, les expectatives o la imatge que construïm de nosaltres mateixos acaben sovint ocupant el lloc de la pregunta més decisiva. Jesús ens convida a sortir d'aquell soroll per entrar en una trobada personal amb ell. La fe deixa de ser un conjunt d'idees apreses i es converteix en una relació que transforma la mirada, perquè permet descobrir la pròpia vida tal com Déu la contempla des de sempre. Potser la pregunta més important no és qui pensem que som, ni tampoc quina imatge oferim als altres. La qüestió és si estem disposats a deixar que Crist ens reveli el seu rostre i, amb ell, el nostre. Cada trobada sincera amb el Senyor ens acostava una mica més a la veritat de la nostra existència, fins que la seva paraula esdevé també la resposta que dona sentit a tota la vida.

La imatge

L'Església, la meua església, diu Jesús, es fonamenta en la confessió de Pere sobre la identitat correcta de Jesús. Comença per la confessió i es descabella en el servei de les claus i el de lligar i deslligar.

Pensar l'Església on celebrem i vivim la relació amb el Senyor ha de tenir la referència a la fe en Jesucrist manifestada correctament i a la pertinença al grup dels fidels.

Crist lliura les claus a sant Pere (1667).
Murillo

Agenda

Lit. hores: Setmana I

24 dilluns

— Sant Bartomeu, apòstol
Ap 21,9b-14 / Salm 144 / Jo 1,45-51

25 dimarts

— Sant Josep de Calassanç, fund.
— Sant Lluís IX, rei
2Te 2,1-3a.14-17 / Salm 95 /
Mt 23,23-26

26 dimecres

La transverberació del cor de Santa Teresa
— Santa Teresa de Jesús Jornet, fund.
— Sant Juníper Serra, missioner
Beat Joan Pau I, papa
2Te 3,6-10.16-18 / Salm 127 /
Mt 23,27-32

27 dijous

— Santa Mònica
1C 1,1-9 / Salm 144 / Mt 24,42-51

28 divendres

— Sant Agustí, bisbe
1C 1,17-25 / Salm 32 / Mt 25,1-13

29 dissabte

La degollació o martiri de Sant Joan Baptista
1C 1,26-31 / Salm 32 / Mc 6,17-29

30 diumenge XXII durant l'any/cicle A

— Santa Joana Jugan, fund.
Solemnitat del trasllat de les relíquies dels sants patrons de Manresa
1C 2,1-5 / Salm 118 / Lc 4,16-30

Santa Rosa de Lima, patrona d'Amèrica del Sud

Romà Casanova, bisbe de Vic

Santa Rosa de Lima és una jove nascuda al Perú, de pares espanyols, en 1586, que morí quan tenia trenta-un anys. En el temps són coetanis ella i sant Miquel dels Sants (1592-1625), encara que Rosa Flores Oliva havia nascut en terres del virregnat del Perú, i el nostre sant, a Vic. Les seves biografies tenen gran similitud. La santa de Lima des de la més tendra infància va mostrar gran desig de santedat, acompanyat de pregària i penitència. De fet, va professar vot de castedat a l'edat de sis anys i el renovà als dotze. Era tan gran el seu amor per Jesús que desitjava sofrir per ell a fi de mostrar-li la seva estimació. El seu desig de consagrar-se al Senyor en la vida religiosa la va acompanyar sempre, però solament rebé l'hàbit de terciària dominica, en condició de laica. Tant ella com sant Miquel dels Sants ens recorden la importància de la infantesa per a la iniciació en la fe, ja que els infants tenen un cor obert al misteri de Déu, amb percepcions i intuïcions que meravellen.

La santedat no depèn de la grandesa de les obres, sinó de la grandesa de l'amor

Santa Rosa de Lima és el primer fruit de santedat de les terres americanes, per la qual cosa és patrona d'Amèrica del Sud. El seu procés de canonització s'inicià molt aviat, en rebre el rei Felip II la notícia d'una presència multitudinària a les seves exèquies, i, efectivament, dins el segle de la seva mort fou beatificada i canonitzada. La fama de santedat de què gaudia era deguda a una existència lliurada a l'amor a Déu i als altres. Sempre es va dedicar al treball amb les seves mans —feines de casa i cosir— per ajudar al sosteniment de la seva família. Tenia un gran instint per a cuidar flors i, més encara, per a socórrer indigents i tenir cura de malalts. Per això, els duia a casa, sense distinció: de raça negra, indígenes, necessitosos amb malalties fastigoses. Com a bona dominica, duia en el cor el zel per l'evangelització, de ma-

nera que es preocupava per l'anunci evangèlic, que duia a la conversió dels cristians i a la salvació dels infidels.

L'Església té aquestes coses: la patrona d'un continent és una jove de vida senzilla, donada als altres i a la mortificació per tal de ser millor esposa del seu estimat, Jesús. La fe cristiana duta allí pels evangelitzadors d'Amèrica, la majoria religiosos que abandonaven la seva terra per a no tornar-hi mai més, va donar, en Rosa de Lima, el seu primer fruit de santedat reconegut. Referint-nos estrictament al pla religiós, l'evangelització d'Amèrica fou una gran gesta, amb resultats esplèndids: primer els sants, amb les obres de misericòrdia que van realitzar; i recentment, els dos darrers papes que n'han sorgit: Francesc, argentí, i Lleó XIV, missioner i bisbe al Perú, la terra de santa Rosa de Lima.

